

LUCIE MATĚJÍČKOVÁ

RUNORYTEC

FRAGMENT

Runorytec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Matějčíková

Runorytec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RUNORYTEC

RUNORYTEC

LUCIE MATĚJČKOVÁ

FRAGMENT

Text © Lucie Matějčková, 2022
Illustrations © Jakub Cenk, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5615-9
ISBN e-knihy 978-80-253-5627-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5628-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5626-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Obsah

Kovářův učeň	7
Ve víru nečekaných zpráv	20
Tlukot kovadliny	36
Srdce hory	53
Odhalená strana pravdy	80
Město a drak	104
Tajemství minulosti	122
Oběť ohni	135
V objetí nepřítele	153
Nářek Midgaly	164
Zřídlo duší	182
Zkoušky strachu	208
Zkoušky ohně	225
Zhouba lávového města	243

Kovářův učení

Nejproslulejší kovárnu hlavního královského města Falterny rozezněl dutý kovový zvuk a mladý kovář Malaki prudce vylétl z postele. Zamotal se do příkrývky a nebyť jeho dřevěného přítele Kayla, který ho zachytil, spadnul by na zem. Než se stihl rozkoukat, práskly v protějším pokoji dveře. Následovalo hlasité klení doprovázené ještě hlasitějším dusáním po schodech a potom se všechen ten rámus přesunul do kovárny.

Malaki se uchechtl. Měl poměrně jasnou představu, kdo je takhle brzy ráno tahal z postele.

Vyskočil na nohy, natáhnul na sebe široké kalhoty s kapsami, kožené boty a ušmudlanou košili. Do brašny nahrnul všechny svoje kleště a rychlým pohledem přelétl místnost. Na stole se válela hromada kovových šupin, že kterých se chystal Kaylovi vytvořit brnění, ale z toho nenadálého probuzení usuzoval, že ho dnes bude čekat jiná práce.

V kovovém plátu opřeném o nohu stolu zachytil vlastní odraz; bouřkově šedé oči a rozčuchané smetanové vlasy dávaly tušit, že pochází ze vzdálenějších částí království Fayly než z nížin okolo Fallerny. Byl to už téměř měsíc, co sem přišel, aby se zdokonalil v kovářském řemeslu, a stále si nedokázal zvyknout na pohledy, kterými si ho mnozí prohlíželi; možná i proto, že na svých třináct let příliš nevyrostl. Potřásl hlavou a s Kaylem v závěsu vyšel z pokoje.

„... jednou, tak ti těma kleštěma vyrazím zuby, je ti to jasný, Lardare?!“ hřímal obrovitánský mistr kovář Grull na příchozího elfa, právě když chlapec sešel do kovárny.

Když si Malaki už pokolikáté prohlížel mistrovu mohutnou postavu, stříbromodré vlasy spletené do zacuchaných copánků, nyní narychlo svázaných do ohonu, a krátký vous věčně ušpiněný od sazí, byl si stále jistější, že mezi Grullovyými předky musel být troll. Elfa stojícího s pobaveným úsměvem ve dveřích převyšoval o půl hlavy.

Lardar očividně pouštěl jeho výtky jedním špičatým uchem dovnitř a druhým ven. Jantarově zbarvené oči zbystrily chlapce a tvář mu rozzářil upřímný úsměv.

„Malaki, jak se máš? Už ses zabydlel?“ zahalekal, aby přehlušil Grulla.

Mistr kovář obrátil oči v sloup a se zabručením, z něhož rozuměli jen „nebudu třepit hubu“, odešel shánět svou košili.

„Celkem ano,“ odvětil Malaki. „Ale pořád mi všechno připadá tak nové,“ okouzleně se rozhlédl po kovárně a pohledem obsáhl obrovitánskou výheň, několik kovadlin i velké množství nejrůznějších zbraní; od mečů všech velikostí přes hroty šípů a kopí po působivou sbírku seker a válečných kladiv na stěně kovárny. Zadíval se na jeden z ponků, který zabíraly umělecké

předměty v čele s tříramennými svícny. Vedle něj stála člověku podobná konstrukce v životní velikosti.

Elf se zvonivě rozesmál. „Dej tomu čas, brzy ti to už ani nepřijde.“

„Lardare, proč jsi přišel?“ vyzvídala Malaki.

Elf si prohrábl rozpuštěné vlasy. Pokud to vůbec bylo možné, měl je ještě zcuchanější, než když ho malý kovář spatřil poprvé. Jak naklonil hlavu na stranu, odrazily se na jeho rozčepýřených pramenech barvy zrajícího obilí první sluneční paprsky.

„Probereme to u snídaně, co říkáš?“ zamrkal na něj.

„Máš pocit, že tě na ni někdo zval?“ zahulákal Grull z kuchyně.

„Ale no tak. To mi nemůžeš udělat, vždyť jsem se vrátil z venku,“ rozhodil Lardar rukama a namířil si to za ním. V půli cesty se však zarazil.

„Ty vyrábíš Kaylahovi zbroj,“ vyhrkl a obešel Malakiho společníka kolem dokola. Kovář mu věnoval zamyšlený pohled.

Kayl ze všeho nejvíce připomínal dřevěnou loutku pospojovanou kovovými klouby a vysokou jako dospělý muž. Kovové šupiny, které částečně pokrývaly jeho hrud' a stehna, však předznamenávaly zrod válečníka.

„Připadalo mi to jako dobrý nápad,“ prohodil Malaki.

„Já neříkám, že není,“ zasmál se elf. „Jen mě to překvapilo. Zatím to vypadá na dobře odvedenou práci.“

„To by taky mělo,“ odfrkl si Grull a na jediný volný stůl položil podnos se snídaní. „Nevzal bych do učení dítě, který by mělo na kovařinu obě ruce levý. I kdyby to nakrásně byl nejlepší runorytec v království.“

„Tak ještě že Malaki má dar na oboje,“ ušklíbl se Lardar a strčil si do pusy kus chleba. „Coch mě pfvádí k domu pvoč

shem dady,“ zahuhlal. Grull na něj znechuceně pohlédl, a tak elf polkl, než pokračoval.

„Měl bych pro tebe práci,“ zahleděl se pátravě na Malakiho, který se cpal jablečným koláčem.

„Jakou?“ zajímal se mladý kovář.

„Potřebovali bychom zaklít pár zbraní protidémonickými runami,“ odvětil elf.

Malaki se zarazil s koláčem na půl cesty k ústům. „Proč?“

Lardar povytáhl obočí. „A to má být chyták?“ zeptal se nevěřícně. „Oba víme, že poznáš, když někdo lže. Takže je na-prosto zbytečné si něco vymýšlet –“

„A nemůžeš mi prostě říct pravdu?“ skočil mu Malaki do řeči. „Není to přece tak, že bych to měl komu vykládat.“

„A krom toho,“ vložil se do rozhovoru Grull, zatímco si na krajíc chleba mazal silnou vrstvu sádla, „je to poměrně spravedlivá výměna. Mohl by chtít mnohem víc, když vezmu v úvahu, že je teď ve Fallerně jediný s touto dovedností. Já nebo jakýkoliv jiný runorytec ti můžeme do zbraní vyrýt třeba runy pro větší odolnost nebo ti je zaklít kouzly na odrážení úderů, ale protidémonická zaklínání umí jen tady díto. Proto jsi ho přece přemluvil, aby šel s tebou do Fallerny, když jsou ostatní runorytci znalí této dovednosti roztroušeni po celém království.“

Lardar po Grullovi střílel podrážděným pohledem a Malaki se zamračil. Protidémonická zaklínání byla to první, co Grulla po svém příchodu do Fallerny naučil. Mistr kovář však z nějakého důvodu předstíral, že to neumí, a tak zůstávala všechna práce s tím spojená na Malakim. I teď si jejich pohledů záměrně nevěšmal a dál se věnoval svému chlebu.

„No dobrá,“ zabručel Lardar nakonec a Grull se spokojeně pousmál.

„V posledních měsících se začaly množit případy náhlého zmizení kouzelníků a válečníků z celého království, to víš,“ prohlédl na Malakiho a ten přikývl. I ve vesnici, z níž pocházel, k takovému zmizení došlo.

„Král a Dragomir se domnívají,“ pokračoval elf, „že za těmi zmizeními stojí démoni z Temnostinného hvozdu. Nad tím lesem visí příliš hluboký stín a to nemluvím o všech těch zkazkách, které se šíří královstvím.“

„Jakých zkazkách?“ vyhrkl Malaki, na jídlo úplně zapomněl.

Lardar si vyměnil zachmuřený pohled s Grullem. „Povídá se, že s rostoucí mocí Temnostinného hvozdu se v Hořanském lese začíná probouzet dávné zlo. Někteří dokonce tvrdí, že démoni obsadili Zallu. Ach, Zalla je město na dohled Temnostinného hvozdu. Před několika lety ji démoni zradou dobyli, a od té chvíle je městem mrtvých,“ vysvětlil elf, když si všiml Malakiho zmateného výrazu.

„Každopádně, králův mladší syn se rozhodl, že se vydá ověřit pravdivost těch tvrzení,“ navázal. „Ač ho bude doprovázet několik kapitánů, král nechce ponechat nic náhodě. Proto ta zaklínání.“

Malaki na elfa užasle hleděl. Díky svému daru rozpoznat pravdu od lži věděl, že z toho, co mu elf řekl, bylo vše pravda. Zcela určitě si nechal spoustu věcí pro sebe, alespoň však nelhal.

„Přijímám,“ prohlásil. Už se nemohl dočkat, až se do zaklínání pustí. Obvykle nemíval mnoho příležitostí zaklínat zbraně protidémonickými runami, natož zbraně kapitánů.

„Výborně,“ zazubil se Lardar. „Během dopoledne se tu zastaví Andaren s Emetem se zbraněmi, které chceme nechat zaklít. To je jeden z kapitánů a náš nadaný. Nadaní jsou ti, kdo

se narodili s výjimečným nadáním pro určité druhy magie,“ dodal.

Grull cosi neurčitě zabručel, ale Malaki se rozzářil. O králových kapitánech už slyšel vyprávět, ale kromě Lardara dosud žádného nepotkal.

Po snídani se s nimi elf rozloučil. Cestou z kovářny vytáhl z vědra kleště a zabušil jimi do zvonu pověšeného zvenku dveří. Grull vystřelil od stolu a Malaki slyšel, jak elfa s řevem pronásleduje až k hlavní ulici. Ještě se smál, když se Grull vrátil, smích ho však přešel, jakmile mu mistr kovář naložil na ponk hromadu mečů na naostření. Malaki se raději pustil do práce.

Ze soustředění ho vytrhly až hlasy zvenčí. Vzápětí do kovářny vešel vysoký muž s krátkými havraními vlasy a ledově modrýma očima následovaný na pohled patnáctiletým mladíkem s tmavými vlasy svázanými do ohonu. Oba nesli na zádech vaky ukrývající zbraně, mladík měl navíc u pasu zavěšené tři meče.

Grull jim vyšel vstříc a srdečně se s nimi přivítal. Potom si k sobě přivolal Malakiho.

„Chci ti někoho představit. Andaren, králův kapitán,“ kývl hlavou k černovlasému muži, „a Emet, nadaný. A tohle je Malaki, můj učeň.“

Malaki si s nimi potřásl rukou. Emet si ponechal rukavice, ale stejně jako Andaren mu pevně opětoval stisk.

„Vážně umíš zaklít zbraně proti démonům?“ vyhrkl Emet, jakmile učinili slušnosti zadost. Malaki zaskočeně přikývl. „A myslíš –“

„Brzdi, Emete,“ zarazil ho Andaren hlubokým hlasem. Odložil vak na ponk zpola zarovnaný rudami a Malaki si všiml, že

v dlani pohazuje třemi kostkami ledu. „Jak dlouho odhaduješ, že by ti trvalo zaklít všechny tyhle zbraně?“

Malaki je vytahal z vaků. „Dva až tři dny,“ prohlásil, když si je zběžně prohlédl. Vybral z nich prastaře vypadající jednoruční meč a přejel palcem po runách na jeho čepeli.

Andaren spokojeně přikývl. „To je dřív, než jsme doufali. Mám teď nějaké pochůzky, ale nechám vám tu Emeta. Ještě se uvidíme. A děkujeme,“ pousmál se.

Potom se s nimi rozloučil a opustil kovárnu. Grull ho šel vyprovodit.

„Na co ses chtěl zeptat?“ obrátil se Malaki na Emeta.

„Jestli bys dokázal zaklít meč tak, aby se nezrušily účinky původních run,“ odvětil nadaný.

„To záleží na tom, co je to za runy,“ zamračil se kovář. „Ne všechny se spolu snesou.“

„A tyhle?“ podal mu Emet jeden ze svých mečů. Malaki si ho od něj vzal a pozorně si prohlédl runy vyryté do jeho ostří.

„To by mohlo jít,“ prohlásil po chvíli. „Proč vlastně nosíš tři meče?“

„Protože je pořád lámu,“ zazubil se Emet. „Mohl bych se dívat?“ vyhrkl vzápětí zvědavě. „Runorytce člověk příliš často nepotká, aby měl možnost vidět, jak se zaklínají zbraně.“

„Pokud to Grullovi nebude vadit,“ zaváhal Malaki.

„Pokud tě nebude zdržovat v práci,“ zabručel Grull, který se zrovna vrátil. „Posad se támhle ke Kaylahovi a zkus nevyrušovat.“

„Ke komu –“ začal nadaný, ale když pohlédl naznačovaným směrem, poklesla mu údivem brada.

„To je Kayl,“ pospíšil si Malaki s představením. „Ve vesnici, z níž pocházím, ho nazývali ‚ztracený‘. Tvrdili, že je to duše,

kteřá se z vlastní vůle rozhodla vstoupit do neživého předmětu, aby splnila nějaké poslání. Jaké, to netuším. Víím jenom, že se jmenuje Kaylah, a doprovází mě, co si pamatuju. A jelikož má vlastní duši, dokáže jednat i myslet sám za sebe, aniž bych ho jakkoliv ovládal. Myslím, že Lardar má představu, co je zač, ale nechává si to pro sebe.“

Nadaný na Kayla nevěřičně hleděl, ale pak se rozesmál. „Z kapitánů nic nedostaneš, dokud se sami nerozhodnou to říct,“ prohlásil. „Vím, o čem mluvím; vyrůstal jsem v královském paláci pod dohledem králova generála Dragomira.“

Malaki se zarazil. Teď už chápal, o kom Lardar prve mluvil.

„Jestli pocházíš ze vzdálenějších částí království, tak mě nepřekvapuje, že toho o kapitánech moc nevíš. Někdy ti to vysvětlím, ale teď na to není vhodná doba,“ zašklebil se Emet, když zjistil, že ho Grull propaluje pohledem.

Malaki se provinile pousmál a dal se do práce. Všechny zbraně si nejprve postupně prohlédl. Většinou se jednalo o obyčejné krátké dýky, ale několik dalších zbraní bylo opatřeno runami. Kovář jednu vybral a pod Grullovyím hodnotičím pohledem do ní začal vplétat vlastní runy s protidémonickými zaklínáními. Musel přitom dávat pozor, aby při vyrývání nových run nepoškodil ty původní a zároveň aby jeho zaklínání neovlivňovalo nebo nerušilo účinky těch, které na zbraních už byly.

Nadaný zůstal, dokud kovář nebyl hotov s jeho mečem, a potom se i on rozloučil. V následujících dnech však byl jejich pravidelným návštěvníkem a mezi zaklínáním zbraní Malakimu vyprávěl o životě v paláci, ve Fallerně i v celém království Fayly.

Tak se kovář mimo jiné dozvěděl i o kapitánech. Podle Emeta celému království vládl král ve Fallerně, ačkoliv jednotlivé národy – mezi nimi třeba elfové a trpaslíci – měly vlastní krá-

lovské rody a vládce, kteří králi Fayly určitým způsobem podléhali. Samotný král držel v rukách politické a ozbrojené síly království. I když měl ve všech důležitých rozhodnutích poslední slovo, ve skutečnosti měli tyto síly pod palcem dva muži; králův vrchní rádce a Dragomir, králův generál.

Pod Dragomirem stáli tři vyšší kapitáni – kromě Andarena a Lardara k nim patřila ještě Liila – a sedm nižších kapitánů. Všichni, včetně Dragomira, mohli mít až tři vicekapitány, ale jak poznamenal Grull, někteří, jako třeba Lardar, se vůbec neobtěžovali si vicekapitána zvolit.

Malaki užasl nad množstvím kapitánů, ale mnohem víc ho udivilo, když zjistil, že Grull býval jedním z nich. Teď už ho nepřekvapovalo, že si byl mistr kovář s kapitány tak blízký ani že byli mnozí jeho stálými zákazníky.

Kromě Andarena měl možnost poznat ještě dva z nižších kapitánů, a to Yoricka a Irisel. Zádumčivý kapitán Yorick se svým plnovousem spleteným do tří copů a mohutnou podsaditou postavou nápadně připomínající trpaslíka se mu zamlouval více než snědá půlelfka Irisel s chladným pohledem a havraními vlasy vyčesanými do rozčuchaného drdolu.

Oba si přišli pro své zbraně, jako by dokázali poznat, kdy byly dokončené, a zdrželi se jen na tak dlouho, aby prohodili pár slov s Grullem. Malaki neslyšel, o čem se bavili, ale podle jejich vážných výrazů usuzoval, že se to týká Temnostinného hvozdu. Emet tomu jen zachmuřeně přihlížel.

„Pojď se mnou na pochůzku,“ vyzval kováře, když třetího dne dokončil zaklínání poslední zbraně. „Po vši té práci se potřebuješ nadýchat čerstvého vzduchu.“

Malaki tázavě pohlédl na Grulla a ten nepřítomně přikývl, zcela ponořený do ostření sekery. A tak kovář odhodil zástěru

a následoval Emeta ven. Kayla nechali s Grullem v kovárně; ztracený přitahoval příliš pozornosti.

Fallerna, hlavní město království Fayly, Malakimu i po měsíci, který tu strávil, připadala stejně okouzující jako prvního dne; možná i proto, že dosud neměl mnoho příležitostí se po ní porozhlédnout.

Od kovárny posazené u hradební zdi obklopující běloskvoucí královský palác a jeho rozlehlé zahrady se vydali úzkou uličkou vedoucí k palácové bráně a od ní zamířili do středu města. Svažující se dlážděná ulice je vedla mezi pestrobarevnými domky, v nichž se nacházely obchody s ovocem a zeleninou, ale i s kuchyňským náčiním, jemně tkanými látkami či zbraněmi. Mezi obchody se pak tísnily dílny nejrůznějších řemeslníků, od koželuhů po košíkáře nebo kováře. Na volných prostranstvích se pořádaly trhy.

Malaki se za Emetem proplétal davem, ale pro množství kolemjdoucích neměl příležitost se zeptat, kam vlastně mají namířeno. Ta se naskytl, teprve když se vnořili do spleti vedlejších uliček mezi domky hojně porostlé květinami všech barev. Než jí však kovář stačil využít, nadaný ho předběhl.

„Oprav mě, jestli se mýlím, ale ty víš o té výpravě k Temnosinnému hvozdu,“ prohodil bez úvodu a velmi pozorně si kováře prohlížel.

„A-ano, vím,“ zakoktal Malaki. „Lardar mi to řekl. Ale jak jsi –“

„Lardar ti to řekl? Jen tak?“ přerušil ho Emet a vytřeštil na něj oči.

„Výměnou za zakletí těch zbraní,“ zakroutil kovář hlavou. „Myslel jsem, že bych alespoň mohl vědět, proč to dělám,“ pokrčil nejistě rameny.

Emet vyprskl smíchy.

„Tak za tohle bys měl dostat vyznamenání,“ ušklíbl se. „I když hádám, že pokud se to dozví Dragomir, tak toho Lardar zalituje. Na druhou stranu, Lardar málokdy dělá věci bez dobrého důvodu. Musel si myslet, že to potřebuješ vědět.“

„To je ta výprava tak tajná?“ zajímal se Malaki.

„No, podle kapitánů jsou ve Fallerně tací, kteří slouží démonům, takže spíš ne,“ odvětil Emet zamyšleně. „Ale pořád tu jde o prince, a tak by se o ní nemělo vykládat každému na potkáání.“

„A mluvit o tom tady je v pořádku?“ rozhlédl se kovář kolem. I když uličky mezi květinovými domky zely prázdnotou, nemohli vědět, zda někdo neposlouchá za zavřenými dveřmi.

„Proto s sebou nosím tohle,“ zazubil se nadaný a vylovil zpod košile koženou šňůrku. Runa zavěšená na ní měla mást zvědavé uši naslouchajících. „Tak pojď,“ pobídl kováře, když si runu zaujatě prohlédl. „Už tak jdeme pozdě.“

Vnořili se do bludiště květinových domků, až zastavili před jedním, který připomínal spíše zahradu. Na všech oknech stály nádobky s bylinami a další visely na větvích stromu prorůstajícího celým domem.

Emet k domu vykročil, vtom se však rozletěly dveře dokořán a ven vyběhla drobounká bosá žena v jednoduchých šatech. Světlé vlnité vlasy za ní vlály. Žena měla na tváři rozzářený úsměv, ale její oči hleděly mimo ně, a když jí nadaný vstoupil do cesty, aby ho mohla obejmout, uvědomil si Malaki, že je slepá.

„Emete,“ zabroukala žena a vzala jeho obličej do dlaní. „Vypadáš dobře, ale neuškodilo by ti více ovoce.“

„Zkusím na tom zapracovat,“ zašklebil se nadaný. „Chci tě představit svému příteli,“ mrkl na kováře. „Naurica, králova léčitelka. A tohle je Malaki, kovář, runorytec a Grullův učeň.“

Kovář zamumlal pozdrav; léčitelčiny bezbarvé oči ho vyváděly z míry. Naurica k němu přistoupila a pohladila ho po tváři.

„Budu muset Grullovi říct, aby tě trochu vykrmil,“ pronesla nespokojeně a potom bez varování vjela Malakimu prsty do vlasů a začala mu je cuchat. „Máš překrásné vlasy.“

Emet vyprskl smíchy nad Malakiho vyjeveným výrazem a pak si odkašlal. „Mám pro tebe ta semínka z palácových zahrad, Naurico.“

Léčitelka pustila kováře a s potutelným úsměvem si od nadaného vzala naditý váček. „Děkuji ti. Pozvala bych vás dovnitř na čaj, ale kvetou mi soumravné jasmíny a nerada bych vás probouzela ze spánku smrti, kdybyste se příliš nadýchali jejich vůně. Ale pokud budete cokoliv potřebovat, ráda vás zase uvidím.“

Srdečně se s nimi rozloučila a oni zamířili zpátky ke kovárně.

„Nic si z toho nedělej,“ zasmál se Emet, když viděl, jak zaraženě se Malaki tváří. „To je prostě Naurica. Jednou donutila Dragomira před celým královským dvorem vypít džbán rakyt-níkové šťávy jen proto, že vypadal unaveně.“

„Ale jak to pozná?“ nechápal Malaki. „Když...“

„Nevidí?“ nadhodil Emet a zamračil se. „Liila mi kdysi vysvětlovala, že Naurica vnímá, když je svět okolo ní v nerovnováze. Zrak není jediný způsob, jak můžeš vidět.“

Kovář překvapeně zamrkal, nenapadlo ho však nic, co by na to měl říci. Rozloučil se s nadaným před palácovou bránou a vrátil se do kovářny.

Uplynulo několik dní, během nichž se za Malakim čas od času zastavil Emet. Kapitán Andaren si vyzvedl všechny zbra-

ně a Malaki mezi prací na zásilce trpasličích seker a dokončováním Kaylovy zbroje na výpravu do Temnostinného hvozdu dočista zapomněl.

Až jedné bezměsíčné noci v kovárně bouchly dveře.

Ve víru nečekaných zpráv

Malaki se s trhnutím probudil. Na schodech zadusaly kroky a kdosi rozrazil dveře Grullova pokoje. Zaslechl úsečné hlasy a v jejich nočním návštěvníkovi poznal elfa Lardara. Vzápětí oba hlasy zamířily po schodech dolů. Malaki vyskočil z postele a následoval je.

Dostihl je venku, jak narychlo prohlízejí postroje svých koní. Oba se k němu obrátili.

„Kam –“ začal Malaki, ale Grull ho umlčel zakroucením hlavy.

„Víš kam,“ prohlásil. „Budeš to tu muset pár dní zvládnout sám, díto. Ty sekery je potřeba ještě naostřit. Neber žádné nové zakázky. Nepouštěj nikoho dovnitř. A kdyby se někdo ptal, odjel jsem doplnit zásoby rud mimo Fallernu. Nic víc, nic míň, rozumíš?“

Malaki na něj zůstal zírat s otevřenou pusou, ale Grull nečekal na odpověď. Poplácal ho po rameni a nasedl na koně.

„Přivedu ti ho zpátky, neboj,“ zazubil se na něj Lardar a i on nasedl.

„Nepamatuju se, že bys byl moje chůva,“ odfrkl si Grull.

Za neustálého špičkování pobídli koně a zmizeli za ohybem ulice. Kovář se nejistě vrátil dovnitř.

Kovárna bez Grulla působila opuštěně. Přes den to Malakimu tak nepřišlo; seker na naostření bylo tolik, že neměl čas myslet na cokoli jiného. Ale když padl soumrak, zmocňoval se ho tísnivý pocit, před nímž ho nedokázala ochránit ani Kaylova přítomnost.

Navzdory Malakiho obavám se v následujících dnech v kovárně nikdo nezastavil, a tak se mohl bez vyrušování věnovat své práci. Dny jednotvárně plynuly, až devátého večera od Grullova odjezdu se uličkou rozlehl dusot kopyt. A než kovář odložil sekeru, už dovnitř vcházeli Grull s Emetem.

Malaki vstal s úsměvem od ponku, okamžitě však zvažněl, když spatřil jejich četné škrábance, paže obvázané pruhy látek a zachmuřené výrazy.

„Co se stalo?“ vyhrkl a přelétával pohledem z jednoho na druhého.

Grull se srdečně rozesmál. „Taky tě rád vidím, díto. Co kdybych nám udělal něco k snědku a Emet ti zatím může převyprávět zážitky z cesty. Já na povídání moc nejsem,“ dodal, odhodil vak na ponk a zamířil do kuchyně.

Malaki zaraženě sledoval, jak s broukáním popadl nůž a pustil se do krájení. Emet se mezitím usadil k volnému ponku a požitkářsky se protáhl. Když na něj kovář pohlédl, zašklebil se.

„To ta několikadenní jízda na koni,“ vysvětlil. „Nejsem na to zvyklý.“

Malakimu to však zábavné nepřípadalo; nechápal, jak se dokážou chovat, jako by se nic nestalo, přestože opak byl očividně pravdou.

„Přestaň se tvářit tak ustaraně,“ povzdechl si nadaný, když spatřil jeho výraz.

„To se ti snadno řekne,“ namítl Malaki a posadil se naproti němu. Spadl mu obrovský kámen ze srdce, když je uviděl stát ve dveřích, ale už od prvního okamžiku věděl, že se přihodilo něco vážného. A jejich zranění přitom byla to nejmenší.

„Pravdu, Emete,“ upozornil ho Grull, než nadaný stačil říct jediné slovo, a postavil před ně hrnky s čajem. „Tohle dító pozná, když budeš lhát.“

Emet střelil po Malakim ostrým pohledem. „Takže je to pravda? Vážně poznáš, když někdo lže?“

Kovář přikývl.

Nadaný si promnul kořen nosu. „Měli jsme tě vzít s sebou. Mohli jsme si ušetřit tu past, do které nás zavedl Zirkon v Hořanském lese. Ale vezmu to popořadě,“ usklíbl se, když na něj kovář jen naprosto zmateně zíral. A tak začal vyprávět.

Naneštěstí byly zvěsti o probouzejícím se zlu Hořanského lesa pravdivé. A zdaleka nemusely být jediné.

Emet Malakimu zachmuřeně vylíčil, jak je Zirkon, Dragomirův vicekapitán, v Hořanském lese vedl cestou, na níž je přepadli pavoučí démoni. Popsal mu zmatečný boj i to, jak se z lesa vynořily obrovské tříhlavé pavoučí stvůry, které nazýval arachnidy. Jenomže na demony nenarazili pouze v Hořanském lese; obsadili i Zallu.

„... až na to, že Zalla je město mrtvých,“ vysvětloval Emet mezi jednotlivými sousty sázených vajec. „Byli jsme připraveni s demony opět bojovat, jenže Lardar se do toho vložil s tím,

že bychom měli nechat mrtvé vzít si Zallu zpět. A tak je probudil –“

„Probudil mrtvé?“ vyjekl Malaki nevěřičně.

Nadaný polkl chleba a přikývl. „Lardar se narodil s magií smrti. Kromě ní ještě ovládá magii světla, což je jedna z nejkrásnějších, s jakou se můžeš v království setkat. Ale jeho magie smrti...“ otrásl se. „Myslím, že ona je důvodem, proč je Lardar jediným, koho dosud nikdo nevyzval na souboj o post kapitána.“

Magie smrti. Jenom při představě takové magie Malakimu naskakovala husí kůže. Něco z jeho myšlenek se mu muselo zrcadlit ve tváři, protože mu Grull stiskl rameno.

„Nedělej si s tím starosti, díto,“ zabručel. „Magie smrti je zatraceně složitá, takže není mnoho takových, kdo by ji ovládali, o těch, co by se s ní narodili, ani nemluvím. Věř, že se s ní zas tak často nesetkáš. A i kdyby, je to magie jako každá jiná. Zlo vychází z podstaty nositele, ne z podstaty magie.“

Kovář kývl. Mlčky pokračovali v jídle, dokud se o chvíli později neozvalo sotva znatelné zaťukání na okno. Všichni vzhledli. Emet okno otevřel a dovnitř vlétla bílá holubice.

Přistála na ponku a začala ozobávat kůrku chleba, zatímco jí Grull odvažoval z nožky zprávu.

„Jak to vypadá, budeš muset ještě jednu noc zvládnout sám,“ povzdechl si, když přelétl zprávu pohledem a podal ji Emetovi. „Dragomir nás chce v paláci.“

„Čekal jsem, že to tak dopadne,“ zahuhlal nadaný, zatímco do sebe v rychlosti házel zbytek večere. Potom se oba zvedli a opustili kovárnu.

Malaki sklidil nádobí a vrátil se zpátky k ostření seker. Ačkoliv pracoval dlouho do noci, Grull se ten večer doopravdy

nevrátil. A nebyl doma ani následujícího dne ráno, když Malaki hodinu po svítání vstal.

Než se stihl dát znovu do práce, někdo venku zazvonil na zvon. Kovář chvíli váhal, ale nakonec otevřel dveře.

Před kovárnou přešlapoval podsaditý trpaslík asi o půl hlavy menší než Malaki. Zrzavé vlasy měl stažené do ohonu a vous spletený do dvou copů mu sahal až po pás. Uši měl propíchané nesčetnými kroužky z tmavého kovu. Počastoval Malakiho zkoumavým pohledem a trhnul rameny.

„Já som ňákej Hargan,“ představil se. „Hladám majstra kovára Grulla.“

Malaki zamrkal. „Není tu. Mám mu od vás něco vzkázat?“

„Ále, nevykaj mi, díto,“ zabručel trpaslík a kovář pochopil, kde na to oslovení Grull přišel. „Vzkázat, hm? Ide o tú zásilkú sekér.“

„Aha,“ zarazil se Malaki. „Grull říkal, abych mu s ní pomohl.“

Hargan na něj ostře pohlédl. „Tý si kovár, díto?“

„A runorytec,“ přikývl Malaki.

Hargan se zamračil. „Nebér sí to ósobně, ále pokúd mám někómu svěřit svoju zásilkú, chcu věděť, že je v dobrých rukov. Můžu víděť nějakú tvoju prácu?“

Malaki se ohlédl přes rameno. „Kayle!“ zavolal. Vzápětí se z kovárny vynořil okovaný ztracený.

Trpaslík přimhouřil oči. Obešel Kayla kolem dokola a něco si u toho nesrozumitelně mumlal. Pak se před něj postavil s rukama v bok a pokýval hlavou.

„Má to síce pár múch, ále na tákový malý díto tó není špatný,“ prohlásil. „Béru ťa.“

Malaki se zazubil. „A co je s tou zásilkou?“ zajímal se.

Hargan mávl rukou. „Ále, jen som chcel majstru kovárovi říct, že pótřebujém, áby nám ju dovézl. Nemůžem si pro ňu přijet.“
„Vyřídím mu to,“ ujistil ho Malaki.

Hargan jen cosi zabručel, vrhl poslední pohled na Kayla a rozloučil se.

Kovář se už ani nepokoušel znovu pustit do práce a vydal se místo toho do města.

Na tržnici bylo mnohem víc návštěvníků než obvykle. Jak se Malaki snažil procpat ke stánku s rudami a drahými kameny, začínal litovat, že nechal Kayla v kovárně. Vypadalo to ale, že většina davu tržištěm jen procházela. U stánků se zastavovala sotva třetina.

Malaki si vybral několik kousků rud a zamýšleně pozoroval, jak mu je trhovkyně balí do plátna. Nakonec mu to přece jen nedalo.

„Promiňte,“ oslovil ji váhavě, „kam všichni jdou?“

„Podívat se na městskou vývěsku,“ odpověděla trhovkyně rozzářeně. „Vypsali podmínky pro účast v soubojích o posty kapitánů a vicekapitánů. Však už bylo načase. Přece jen by se souboje měly konat ani ne za osm měsíců.“

„Podmínky?“ nechápal Malaki.

Trhovkyně důrazně přikývla. „Ten, kdo se chce soubojů zúčastnit, musí nejdřív splnit zadané úkoly, aby získal právo některého z kapitánů nebo vicekapitánů vyzvat.“

„Aha,“ hlesl Malaki. Emet se o soubojích o posty kapitánů zmínil jen okrajově a o nějakých úkolech nepadlo ani slovo. Ale dávalo smysl, že kapitáni a vicekapitáni museli umět víc než jen bojovat. Chvíli zvažoval, zda se jít na vývěsku také podívat, nakonec však jen poděkoval trhovkyni a zamířil opačným směrem.

Grull už v kovárně byl. Když Malaki vešel, vzhlédl od ostře-
ní sekery.

„Říkal jsem si, kam ses vydal, díto,“ uchechtl se.

Malaki položil ranec rud na ponk. „Grulle, byl tu trpaslík
jménem Hargan,“ oznámil mu a Grull povytáhl obočí. „Mám
ti vyřídit, že si pro tu zásilku seker nemůžou přijet. A že jim ji
máme dovézt.“

Grull se zachmuřil. „To mě nepřekvapuje,“ zabručel.

„Jak to?“ vyhrkl Malaki.

Grull si ho změřil zamyšleným pohledem. „Slyšel jsem, že
v Sikarských horách mají nějaké problémy, takže jsem to oče-
kával. To jsou hory, pod kterými sídlí trpaslíci,“ vysvětlil, když
se Malaki zatvářil zmateně. „No, budeme to tam muset dopra-
vit, až přijde čas.“

Mimochodem,“ pokračoval Grull, „mám ti od prince vyří-
dit poděkování za zakletí těch zbraní. Nejspíš se s tebou bude
chtít sejít. To víš, runorytce, který umí zaklít zbraně protidé-
monickou magií, nepotkáš každý den. Ale zatím si s tím nedě-
lej starosti.“

Kovář se nejistě pousmál.

Navzdory Grullovu prohlášení uběhl týden, aniž by si ho
princ k sobě zavolal. V kovárně se zastavilo jen pár zákazníků
a ty Grull zase velmi rychle vypakoval. Malaki neslyšel, o čem
se bavili, pravdou ale zůstávalo, že v té době pracovali na zásil-
ce trpasličích seker a na nic jiného jim nezbyval čas.

„Není to zvláštní?“ prohodil Malaki, když dokončil zaklíná-
ní další ze seker.

Grull vzhlédl od té své.

„Myslím tím, že trpaslíci chtějí, abys jim zaklínal zbraně ty,“
vysvětlil. „Copak nemají vlastní runorytce?“

Grull odložil sekeru a zamyšleně se zatahal za vousy. „Trpaslíci možná jsou nejlepší kováři v celém království, ale se zaklínáním zbraní už to tak slavný není. Spousta trpaslíků se ho snažila naučit, ale nikdy to nestálo za řeč. Magie obecně jim prostě moc nejde.“

„Tomu se těžko věří,“ namítl Malaki.

Grull pokrčil rameny. „Časem zjistíš, že některé národy jsou v určitých druzích magie nadanější a jiné ji třeba nedovedou používat vůbec.“

„Opravdu?“ vyhrkl kovář.

„Jo,“ ušklíbl se Grull. „Třeba většina elfů neovládá ani základy magie ohně.“

„Většina?“ zarazil se Malaki.

„Pokud někdy platilo nějaké pravidlo, pak to, že vždy existují výjimky,“ prohlásil Grull. „Mnohé přitom najdeš mezi kapitány a vicekapitány, ale sem tam se objeví i někdo další,“ věnoval Malakimu zkoumavý pohled. „Uvidíš sám, až přijde čas, aby ses porozhlédl po království. Na cestách potkáš spoustu zvláštních bytostí.“

Po tom prohlášení měl kovář problém se na zaklínání soustředit. Grull si toho zřejmě všiml, protože ho po obědě zarazil dřív, než stačil vzít sekeru do ruky.

„Mám pro tebe práci,“ oznámil mu a Malaki na něj tázavě pohlédl.

Grull sundal z držáku podlouhlý balík a podal mu ho. Kovárovi se pod jeho tíhou podlomila kolena. „Potřebuju, abys tohle odnesl do paláce.“

„Do paláce?“ ujišťoval se Malaki vyjukaně.

Grull přikývl. „Ano. Prostě jen dojde k bráně. Jeden ze strážných už bude vědět, kam tě zavést.“